

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI
FILOZOFICKÁ FAKULTA

KATEDRA NEDERLANDISTIKY

DE GESCHIEDENIS EN HET BELANG VAN DE
ORGANISATIE EURO-CHILDREN

The history and significance of the organization Euro-Children

BAKALÁŘSKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCE

Nizozemština pro hospodářskou praxi

Jana Pajerská

Begeleider: Prof. dr. Wilken Engelbrecht, cand. litt.

Olomouc 2014

Hierbij verklaar ik dat ik mijn bachelor scriptie zonder hulp van derden heb geschreven en dat ik alle gebruikte literatuur en andere bronnen heb vermeld.

Prohlašuji, že jsem svou bakalářskou práci vypracovala samostatně a uvedla jsem všechnu použitou literaturu a jiné zdroje.

V Olomouci, dne

Jana Pajerská

Dankbetuiging:

Ik wil graag van harte mijn dank betuigen aan mijn scriptiebegeleider prof. dr. Wilken Engelbrecht, cand. litt. voor zijn waardevolle adviezen en aanmerkingen bij de verwerking van mijn bachelor scriptie. Tevens aan alle medewerkers van Euro-Children, voornamelijk aan Robert Matthieu, Arnould Polman en Debby de Cock voor hun hulp en antwoorden op mijn vragen en hun werk en tijd die ze aan de kinderen jarenlang besteden en ik dank ook aan alle gastgezinnen.

Inhoud

1.	De geschiedenis van de Euro-Children	8
1.1	Het ontstaan van de idee in verband met de vluchtelingkampen in Duitsland en Oostenrijk..	8
1.2	Hongaarse vluchtelingen	9
1.3	Noord-Ierse kinderen	10
1.4	Hulp ook voor Tsjechische en Slowaakse kinderen	11
1.5	Kroatië samen Bosnië-Herzegovina werden ook landen die Euro-Children helpt.....	13
1.6	Nieuw project voor kinderen uit Belarus	13
1.7	Overzicht op de cijfers	15
2.	Politieke en sociale situatie in landen met verband met behoefte aan Euro-Children	16
2.1	Naoorlogse vluchtelingenprobleem	16
2.2	Ierse situatie en kinderen.....	17
2.3	Na de revolutie in Tsjecho-Slowakije	20
2.4	Burgeroorlog in Kroatië en Bosnië-Herzegovina.....	20
3.	Het bestuur	21
3.1	Een toezicht op ontwikkeling van het bestuur	21
3.2	Father Robert.....	22
3.3	Het huidige bestuur	23
3.4	Arnould Poelman	24
4.	Gastgezinnen en hun voorbereiding.....	30
4.1	Beslissing nemen.....	30
4.2	Geknipt kind vinden.....	31
4.3	Verklaring en referenties.....	34
4.4	Volgende stappen.....	34
5.	Verzekering en reizen naar het buitenland.....	37
5.1	De nodige verzekering	37
5.2	Reizen naar het buitenland.....	38
6.	Als er iets niet klikt	39
6.1	Wat zouden de gastfamilies beter niet doen.....	39
6.2	Problemen	39
6.3	Reinvitatie en afmelding	40
7.	Selectie van de kinderen en doelgroepen.....	42
7.1	Wie niet.....	42
7.2	Wie dan wel	43

7.3 Waarom is het nodig?.....	44
8. Financien.....	45
8.1 Promotie.....	45
8.2 Reiskosten.....	45
9. Persoonlijke ervaring.....	47
Conclusie.....	48
Bronnen.....	50
Resumé in het Tsjechisch.....	52
Resumé in het Duits.....	53
Annotatie.....	54

Inleiding

Euro-Children is een organisatie die ontstond dankzij het initiatief van Robert Matthieu die later als “Father Robert” onder de kinderen en de organisatie kring bekend was. Natuurlijk was het geen plotselinge gebeurtenis. Het was een geleidelijk proces dat veel goede wil, vrijwilligers, middelen en tijd nodig heeft gehad om zich te ontwikkelen tot de huidige stand. Vanaf het jaar 1956 (toen heette de organisatie nog Jeugd zonder land) tot het einde van de zomervakantie in 2013 heeft Euro-Children aan in totaal 57 983 kinderen een gelukkige vakantie bezorgd. In deze scriptie zou ik graag de geschiedenis van deze kleine organisatie beschrijven.

In de loop van de jaren kwamen er kinderen uit verschillende landen in de gastgezinnen. In deze scriptie wil ik graag een kort overzicht geven over de omstandigheden in de politiek, het sociale en familie leven in sommige van deze landen met verband met de behoefte aan Euro-Children voor deze kinderen. Hierbij wil ik focussen op Noord-Ierland, waar in de jaren zeventig een groot geweld heeft plaats gevonden, en vele kinderen om het leven kwamen toen ze in de straten liepen.

Ik heb zelf de kans gekregen via Euro-Children een groot aantal vakanties in een gezin door te brengen. Ik heb me dikwijls afgevraagd, waarom iemand een vreemd kind uit het buitenland in zijn gezin opneemt, welk belang het heeft in het leven van het gastgezin, kinderen en hun familie? Ik zoek de antwoorden op mijn vragen in de kern van alle gebeurtenissen die niet alleen mijn, maar ook het leven van duizenden mensen rijker hebben gemaakt – bij de organisatie zelf.

Gastgezinnen zoeken, promotie maken, communiceren met het buitenland, problemen oplossen, die tijdens de vakantieperiode met de kinderen ontstaan, - dat zijn een paar voorbeelden waarvoor de leiding moet zorgen. In mijn scriptie zou ik graag ook het werk van de huidige leiding beschrijven. Deze mensen beleven de organisatie niet alleen maar passief maar ze ontvangen ook kinderen, meestal als er ergens een probleem ontstaat en ze geen ander oplossing vinden.

Ik wil ook informatie geven over relaties tussen gastgezinnen en kinderen. Hoe moeten kinderen zich aanpassen en hoe moeten de gezinnen hen behandelen? Er kunnen ook problemen ontstaan, want niet alles loopt altijd vlot. Niet te vergeten zijn er ook vriendschappen die lang tussen beide kanten duren. Euro-Children heeft ook nog plannen

voor de toekomst. Ik zal de nadruk leggen op de Belgische ervaringen en die kant van deze organisatie, want het thema is te breed om te beschrijven, ook het gezichtspunt van de andere kant - van landen waaruit de kinderen komen.

Kortom wil ik in mijn scriptie de geschiedenis bewerken en het belang van de organisatie Euro-Children bespreken, ofschoon deze organisatie niet wereldbekend is. Toch maakt ze het verschil in leven van ten eerste vele kinderen, ten tweede gastgezinnen en ten slotte legt ze verbindingen tussen Europese landen en Europeanen op een heel bijzondere manier.

1. De geschiedenis van de Euro-Children

1.1 Het ontstaan van de idee in verband met de vluchtelingkampen in Duitsland en Oostenrijk

De geschiedenis van deze organisatie begint na de Tweede Wereldoorlog. Het is niets nieuws dat de zware wereldoorlogen in de twintigste eeuw onder andere voor veel weeskinderen hebben gezorgd. Kinderen die geen familie hadden, geen thuis. Dat was ook het geval van de jongens van de Prins Albert Scoutsgroep voor Oorlogswezen. Robert Matthieu die sinds 1946 aalmoezenier van een scoutsgroep, de 18e Corneel Maynéeé-groep was, begon samen te werken met de Prins Albert Scoutsgroep voor Oorlogswezen.

Op initiatief van de Nobelprijswinnaar pater Pire, werd in Aken het Europadorp gesticht, waar vluchtelinggezinnen woonden. Dankzij weldoeners kon de genoemde scoutsgroep een oude stafauto aankopen, ermee reizen met oudere jongens voor sommige weekends naar Aken om wat ontspanning voor vluchtelingenkinderen te bieden. Dat er talrijke kinderen waren, was geen probleem. Ze hebben bijvoorbeeld films van Charlin Chaplin vertoond. Het doel was dat de kinderen een beetje hun dagelijkse problemen vergeten. Robert Matthieu herinnert zich:

*“Zo beschikten we toen reeds over een tweedehands staffcar van het Britse leger. In deze wagen was plaats voor tien... tot twintig jongens (de wetgeving inzake verkeer was toen niet zo streng). Met een gebruik van bijna twintig liter per kilometer hadden we ook geen probleem: de prijs van de brandstof was toen nog spotgoedkoop”.*¹

Zo werden de eerste contacten opgebouwd, en in 1955 werden voor het eerst tijdens de kerstvakantie kinderen uitgenodigd in gastgezinnen in Antwerpen. Het heeft groot succes gehad, en kinderen kwamen ook tijdens de zomervakantieperiode in de gastgezinnen.

In 1956 werd er veel over vluchtelingenproblemen gepraat, niet alleen in de media maar ook op een conferentie in Aken. Daar heeft mevrouw Hildegard Feld aan de mensen gevraagd, of ze ten minste tijdens de vakantieperiode aan kinderen een kans kunnen geven en gastgezin worden. Onder de leiding van de Prins Albert Scoutsgroep, die op die vraag positief geantwoord heeft, konden een viertal gekozen jongens tijdens de vakantie gaan

---

¹ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p.22

kamperen. *“Op het kamp werd meteen gedacht aan een nieuwe en passende naam: geen oorlogswezen maar “Jeugd zonder Land”.*²

De jongens waren tevreden, en de initiatief ging door. Er waren steeds meer kinderen van Duitse vluchtelingenkampen in Baden-Württemberg, die hun vakantie vooral in de gastgezinnen maar ook met scouts, of via andere initiatieven hebben doorgebracht.

In het jaar 1961 kwamen er ook kinderen uit vluchtelingenkampen rond Wenen naar België. Hans Loidl die destijds werkte bij Caritas Linz heeft van zijn collega's uit Duitsland gehoord over het initiatief van Jeugd zonder Land en interesse in samenwerking getoond. Hij heeft 15 jaar lang treinreizen naar België georganiseerd.

1.2 Hongaarse vluchtelingen

Kalman Horvath, een Hongaarse jezuïet die uit Hongarije gevlucht was, wilde aan Hongaarse vluchtelingkinderen in de Scandinavische landen een helpende hand bieden. Hij woonde in Oslo, en was verantwoordelijk voor Hongaarse vluchtelingen. Hij leert door zijn contacten het werk van Jeugd zonder land kennen.

In 1963 werden er 40 Hongaarse kinderen uit Zweden en Noorwegen naar België uitgenodigd. Het waren kinderen, die veel meegemaakt hadden en ze waren nog steeds in een aanpassingsproces in de nieuwe cultuur. De taal was ook een groot probleem, want ze leerden op school Noors of Zweeds. Gelukkig leerden ze als tweede taal ook Duits, dus Jeugd zonder land heeft voor hen een plaats gevonden in Duitstalige gezinnen in de regio's Eupen en Sankt Vith. Dit initiatief was wel goed afgelopen, maar het bleek onmogelijk om het verder te ontwikkelen omdat het taalprobleem steeds groot was. Hoewel de kinderen een goede vakantie hadden, werden ze door de gastgezinnen niet ook voor het volgende jaar uitgenodigd.

Pater Horvath was een andere oplossing aan het zoeken en met succes. De Lutherse kerk heeft voor de grote vakantie een huis ter beschikking gesteld, gelegen aan de Oslofjord. De accommodatie was gratis, alleen de lopende kosten en de verzekering waren ten laste van pater Horvath. In dit huis hebben 325 Hongaarse kinderen samen een mooie vakantie beleefd. Daarna vond in dit huis tot 1971 jaarlijks een kamp plaats, en Jeugd zonder land nam de kosten op zich.

---

² <http://www.eurochildren.be/website%20nieuw/Linken/geschiedenis/geschiedenis.pdf> ,p.1

1.3 Noord-Ierse kinderen

Vanaf 1972 kwamen er steeds minder kinderen uit Duitsland en Oostenrijk. De woningsituatie van de vluchtelingen was verbeterd en vele kinderen waren verhuisd. Dat betekende dat het onmogelijk was om aan hun adres een uitnodiging op te sturen. Er ontstond een nieuw idee. Father Robert herinnert zich: *“Zo rijpte stilaan bij onze medewerkers de idee, dat het grote potentieel aan gastgezinnen en weldoeners waarover we beschikten, misschien kon worden gebruikt voor nieuwe noden, zoals kinderen uit Noord-Ierland”*.³

Maar de kinderen uit noord Ierland waren geen “Jeugd zonder land”. Het was nodig een nieuwe en beter passende naam voor de organisatie bedenken. Father Robert: *“ Want Europa werd in die jaren stilaan van een gewoon geografisch begrip een toekomstbeeld voor een nieuwe politieke samenleving. En zo kwamen we tot de naam Euro-Children: kinderen van het nieuwe Europa”*.⁴ Bij een organisatie hoort ook een logo. Het was geïnspireerd door de logo van de Raad van Europa, twaalf jaar later verschijn de blauwe cirkel met sterren ook op de vlag van Europese Unie.

Beeld nummer 1. : Het logo van Euro-Children

Het begin van de samenwerking met Noord-Ierland was niet eenvoudig, omdat er volkomen nieuwe contacten gelegd moesten worden. Eerst heeft John Cochrane, de directeur van de Sint Joseph's Primary School, op brief van Euro-Children enthousiast geantwoord. Deze school was gelegen in Falls. Falls was een wijk in West-Belfast waar de armste gezinnen woonden. De samenwerking die veel verantwoordelijkheid met zich mee bracht, begon in 1974 en volgens een afspraak konden 39 kinderen met een vliegtuig eerst naar Londen en dan naar Zaventem vertrekken.

³ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw,2006, p.47

⁴ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw,2006, p.47

In 1975 vertrok Father Robert naar Belfast en maakt kennis met omstandigheden in Belfast. Hij heeft ook een bezoek bij meerdere scholen gebracht. De aantal scholen, dat interesse in dit project toonden, is tot meer dan 25 aangegroeid. Vanaf 1983 kwamen ook kinderen uit Derry, wat leidde tot een verdubbeling van 572 tot 1248 kinderen. 1825 was het hoogste aantal kinderen dat werd meegebracht, in het jaar 1990. Het was niet meer mogelijk om zoveel kinderen met het vliegtuig te vervoeren, daarom kwamen ze met autobussen. De kinderen werden in Oostende ontvangen.

Behalve België werden de Noord-Ierse kinderen ook in Nederland, Oostenrijk, Duitsland en Zwitserland in gastgezinnen of kampen ontvangen.

De omstandigheden in Noord-Ierland waren heel zwaar. Het waren niet alleen kinderen die bescheiden moesten leven, maar er was ook groot militair gevaar. Dankzij de media waren er ook veel gastgezinnen, die op tv hebben gezien hoe de situatie in dat land eruitziet.

Langzaam begon de politieke toestand zich te verbeteren, de levensomstandigheden werden ook beter, en er kwam ook meer werkgelegenheid. De laatste groep van kinderen, die uit Belfast kwam, was in het jaar 2000. Het aantal werd steeds kleiner, omdat de kinderen uitgegroeid waren of ze naar hun gastgezinnen op privé manier reisden. Samen konden meer dan 19 700 kinderen uit Noord-Ierland een vakantie in Europa beleven.

1.4 Hulp ook voor Tsjechische en Slowaakse kinderen

De belangrijk persoon, die heeft de hulp voor Tsjecho-Slowaakse kinderen heeft gezocht na de revolutie, is Marie Kaplanová. Tijdens het communisme, heeft ze heimelijk in haar woning samenkomsten voor katholieke studenten georganiseerd. In 1990 heeft ze deelgenomen aan de raad van bestuur van Pax Christi Internationaal in Antwerpen. Daar heeft ze gevraagd, of er een manier is, hoe kan ook voor Tsjechische toekomstige studenten, kinderen die nog in lager en secundair onderwijs waren iets gedaan worden. Ze verweest naar Euro-Children. Volgens Poelman *heeft dit een nieuwe richting aan het werk van Euro-Children gegeven.*⁵

In juni 1990 heeft mevrouw Kaplanová alle 51 Tsjechische en Slowaakse kinderen die ingeschreven waren naar haar tuin uitgenodigd, ook met hun ouders. Father Robert

---

⁵ <http://www.eurochildren.be/website%20nieuw/Linken/geschiedenis/geschiedenis.pdf> ,p.17

heeft ook deelgenomen en een kans gehad, om deze kinderen en hun ouders te leren kennen.

In begin van juli van hetzelfde jaar is de eerste groep in België aangekomen. De reis was eerst georganiseerd door Caritas-Wenen, omdat ze al jarenlang ervaringen hadden. Kinderen kwamen met de sneltrein Wenen-Oostende naar Gent. Er waren geen problemen, alles is goed afgelopen.

Na de opsplitsing van Tsjecho-Slowakije was er ook bij Euro-Children een dubbele structuur nodig. In de volgende paragrafen zal ik eerst de samenwerking met Tsjechië, daarna met Slowakije beschrijven.

Niet alleen de organisatie in de nieuw ontstaan landen moest verdeeld worden. Ook in Bohemen en Moravië moesten er vervolgens wegens cultuur verschillen twee coördinatoren gevonden zijn, in Praag en Olomouc.

De samenwerking met de Praagse regio gebeurde via organisatie *Živá rodina* (Levende familie) en verbindingspersoon tussen deze organisatie en Euro-Children was jarenlang Ludmila Böhmová. De aantal kinderen uit Praag was groot, vooral in de beginperiode, maar later zijn de gevolgen van het communisme gedaald. Volgens Poelman *heeft in het jaar 2000 Živá rodina zelf voorgesteld, dat ze minder kinderen zouden sturen, en voorrang geven aan kinderen uit Slowakije, omdat daar de toestand nog vele jaren kritisch zou blijven.*⁶

In Moravië was Luboš Nágl verantwoordelijk en tot het jaar 2007 kwamen er nog kinderen uit Moravië samen met de bus uit Slowakije. Daarna waren de kinderen minderjarigen geworden en ze konden ook zelf reizen.

In Slowakije werd de samenwerking met *Hnutie kresťanských rodín na Slovensku* (Beweging van Christelijke families in Slowakije) uitgebouwd. Eerst in Bratislava, daarna ook in Nová Dubnica, waar na de sluiting van een communistische fabriek veel werklozen waren, ook in de regio's Topolčany en Košice, waar groot gebied van werkloosheid is. In de beginperiode werden de kinderen uitgekozen door mensen van de organisatie.

In Nová Dubnica was Kamila Poláčková de verantwoordelijke, zij werd later ook verantwoordelijke voor heel Slowakije. Op haar initiatief heeft Euro-Children ook in 2007 ook Roma kinderen uit Polštárka uitgenodigd. Volgens Poelman *waren ze terug*

---

⁶ <http://www.eurochildren.be/website%20nieuw/Linken/geschiedenis/geschiedenis.pdf>, p.19

*uitgenodigd maar er ontstond een probleem binnen de organisatie en alleen één kind kwam terug, de anderen hebben zich afgemeld.*⁷

Nu is de samenwerking meer geplaast in Oost-Slowakije met een voorkeur voor kinderen, die anders geen vakantie hebben, Het probleem is, dat de reiskosten voor hen te hoog zijn maar dankzij het Sociaal Hulpfonds en weldoeners is het mogelijk om te helpen.

1.5 Kroatië samen Bosnië-Herzegovina werden ook landen die Euro-Children helpt

In Tsjecho-Slowakije heeft communisme zware sporen achtergelaten, maar het geeft gelukkig zonder geweld afgelopen. Na de dood van maarschalk Tito valt Joegoslavië uiteen en in Kroatië en Bosnië-Herzegovina ontstaat er een gruwelijke burgeroorlog.

De Euro-Children begon helpen vooral kinderen uit Banja Luka op basis van een vraag van Gisela Cischewski. Na een bezoek aan Banja Luka was het duidelijk dat er een goede samenwerking mogelijk is. Het administratieve centrum was in het veiligere Zagreb, maar nadat de toestand verbeterd was, werd het terugverhuisd naar Banja Luka.

In 1993 kwamen er eerste kinderen naar België uit de buitenwijken van Zagreb en een deel van hun uit vluchtelingswijken. De aantal kinderen is elk jaar gegroeid tot 1999, toener is meer aandacht aan Bosnische kinderen werd besteed. Later is aan Euro-Children gevraagd om kinderen uit Okučany, een Kroatische stad dicht bij Bosnische grens op te nemen. Father Robert schrijft over Okučany in zijn boek:

*“We hebben nergens zulke dankbaarheid ondervonden en vooral zulke goede contacten met de gastgezinnen in ons land. Het aantal wederuitgenodigde kinderen in dezelfde familie is procentueel bij deze kinderen het hoogste dat we ooit gekend hebben”.*⁸

In 2004 nodigden ze ook kinderen uit dorpje Palaški uit.

1.6 Nieuw project voor kinderen uit Belarus

Euro-Children had al een tijd interesse om ook kinderen uit Belarus te helpen. Eerst hebben ze contact opgenomen met de Caritas Linz. Op de schouders van organisatie was

---

⁷ <http://www.eurochildren.be/website%20nieuw/Linken/geschiedenis/geschiedenis.pdf>, p.21

⁸ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p.98

alleen om de reis te plannen. Het blijkt dat het niet eenvoudig was, omdat alleen al tot Linz de kinderen twee dagen in de bus hebben doorgebracht. Andere obstakels kwamen uit het overheidsapparaat van Belarus. Na de ontmoeting in Brussel in 2010 heeft Caritas Linz dit project stopgezet.

Vervolgens werd Euro-Children gecontacteerd door Caritas Belarus met een vraag om samenwerking. In het najaar 2010 was het eerste bezoek in Belarus afgelegd.

Slechts op ongeveer 100 kilometer van de grens van Belarus bevindt de ongelukkig bekend geworden beroemd kerncentrale van Tsjernobyl zich. *“Wel werd gesteld om ook de kinderen die niet in het grote rampgebied woonden ook mee te nemen. Omdat bij de massale hulpacties deze kinderen uit de boot vielen”*.⁹

In 2012 kwamen de eerste kinderen aan, een tiental, op de luchthaven van Schiphol en waren verder vervoerd naar Deurne. Op 28 juni 2013 stond een groep van Belarus kinderen klaar op de luchthaven, hoewel de medewerking van de overheid veel moeite heeft gekost en de reiskosten hoog waren.

---

⁹ <http://www.eurochildren.be/website%20nieuw/Linken/geschiedenis/geschiedenis.pdf> p.25

1.7 Overzicht op de cijfers

In totaal werden er 57 910 kinderen uitgenodigd voor een vakantie in een gastgezin of deelname aan vakantiecampen.¹⁰

Tabel nummer 1: overzicht van de gekozen landen en aantal kinderen die hun vakantie met Euro-Children hebben doorgebracht ¹¹

Tijdperiode	Land van het verblijf	Aantal
1956-1995	Duitsland/Oostenrijk	27 448
1974-2005	Noord-Ierland	19 712
1990-2006	Tsjechië/Slowakije	4 047
2007-2010 *	Slowakije	446
1993-2010 *	Kroatië/Bosnië	1664
2012-2013 ^{*12}	Belarus	20

¹⁰ <http://www.eurochildren.be/1wie%20zijn%20wij/father%20Robert.html>, toegang op 2.3.2014

¹¹ Op basis van POELMAN, Arnould. 54 jaar Euro-Children. Euro-Children. 2010, jaargang 52, nr 3, blz 1

¹² De projecten die met „*“ gemarkeerd zijn, lopen nog steeds

2. Politieke en sociale situatie in landen met verband met behoefte aan Euro-Children

Tot vorig jaar, 2013, heeft Euro-Children 58 werkjaren achter de rug. Vanaf naoorlogse periode was het wel nodig om kinderen te helpen in de vermelde landen. In dit hoofdstuk ga ik dieper kijken, hoe de wereld van deze kinderen eruitzag en ik zal, specifieke kenmerken van kinderen uit verschillende landen citeren uit het boek van Father Robert, ondertussen 91 jaar oud.

2.1 Naoorlogse vluchtelingenprobleem

Oude barakken in Duitsland en Oostenrijk werden tijdelijk woonplaats voor sociaal zwakkeren. Verplichte migratie en zoeken naar een land waar de families beter kunnen leven waren de grootste redenen waarom gezinnen moesten of wilden verhuizen. Gezinnen zonder bejaarden, kinderen, gehandicapten en vooral die een vader hadden, hadden goede kans, op de arbeidsmarkt in Canada, Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië. Maar niet elke gezin hoorde bij deze categorie. Ze moesten in barakken wonen omdat er in heel Europa woningnood was. En dat was een groep kinderen die Euro-Children het eerst geholpen heeft.

In zijn boek, *50 jaar Euro-Children* schrijft Father Robert over zijn ervaring met “Frau Troger” die heeft in 1959 geholpen bij het vertrekken van kinderen in Stuttgart-Hauptbahnhof:

*“Zo had ze het ongelukkige idee ook dan aan elke ouders toelating geven met hun kind in de trein te stappen. Een paar minuten later stond heel het station op stelten: tussen de gezinnen uit de barakkenkampen waren heel wat families met zware sociale problemen. De moeders en sommige vaders (met de fles alcohol in de hand) overrompelden de trein ... zodat uiteindelijk de spoorwegpolitie orde op zaken moest stellen“.*¹³

---

¹³ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p.29

2.2 Ierse situatie en kinderen

Ierland heeft sinds de zeventiende eeuw tegen de Britse bezetter gevochten. In het Noorden waren er ook veel problemen tussen protestanten en katholieken. Volgens Father Robert heeft dit probleem al lang geduurd en de grenzen tussen beide groepen hadden een socio-economische oorzaak.

*“Een beetje overdreven uitgedrukt zegde men toen: ‘de meeste armen zijn katholieken, de meeste rijken protestanten!’ Omdat de grote werkgevers toen inderdaad protestants en pro Brits waren, had deze verhouding ook een daadwerkelijke invloed op de tewerkstelling. De werkloosheid was toen hoofdzakelijk een katholiek probleem“.*¹⁴

De sociale problemen waren niet het enige waar de Noord-Ierse kinderen elke dag mee klaar moesten komen. Het geweld was dagelijks aanwezig. De politieke situatie heeft vele confrontaties tussen militairen, loyalistische partijen en het Britse leger met zich meegebracht, en ook IRA-aanhangers tegen het Britse leger. Kinderen waren in fysiek gevaar, daarom is ook de samenwerking met scholen met groot succes verlopen. Ze wilde ook, dat kinderen niet in de straten lopen.

Father Robert, die veel bezoeken in het gevaarlijk Belfast achter rug heeft, beschrijft de situatie met deze woorden:

*“De woningnood in Belfast en een deel van Derry was een groot probleem: oude kleine huisjes, eigendom van de stad, in troosteloze buurten. Bovendien hadden talrijke bomexplosies overal een deel van de straten vernietigd, en waren vele huizen onbewoonbaar omdat de inwoners vertrokken waren naar een veiliger plaats“.*¹⁵

Kinderen zijn in elk land een beetje anders. Hoe waren de Ierse kinderen?

Father Robert beschrijft Ierse kinderen met deze woorden: *“Deze kinderen waren veel meer gevoeliger van aard, hadden meer heimwee, en de moeders konden hun kinderen slecht missen”.*¹⁶ Hij hecht dit aan de invloed op het karakter van de oude Keltische cultuur.

---

¹⁴ MATTHIEU, R. Katholiek en protestant in Noord-Ierland. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 1989, p. 91

¹⁵ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw 2006, p.60

¹⁶ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p.60

Lisette Hoogsteyns ontvangt ook vele jaren een Ierse jongen bij haar thuis. Ze is een jeugdschrijfster en ze was vertrokken naar Belfast om het leven daar beter te kennen. In 1985 kwam haar boek *Kinderen van de Falls*¹⁷ uit.

In haar boek beschrijft ze eerst het wereld van twee Ierse broers, Francis en Thomas die in de wijk Falls in Belfast wonen. Hun vader is gestorven en hun moeder is achtergebleven met twee zoons en twee dochters. Ze maakt zich vaak zorgen over hun, omdat de straten niet veilig zijn. Francis die 14 jaar is geworden, en is vaak betrokken bij rellen en betogingen. Hij wil graag een lid van IRA worden maar zijn moeder is sterk ertegen. Hun moeder heeft over Euro-Children gehoord, en wil dat haar zoons naar België voor een vakantie gaan en ze spaart langzaam het geld voor het reis. Francis wil niet gaan, hij wil een vakantiejob doen, maar Thomas is wel enthousiast.

In dezelfde tijd, is er in een familie in België gesprek over Euro-Children, waarvan een advertentie in een krant staat. Ze besloten na het lezen over het omstandigheden in Noord-Ierland om voor een jongen het onthaalgezin te worden. Ze waren een beetje nerveus en benieuwd, toen ze in Oostende op Thomas stonden te wachten.

Thomas was eerst heel verlegen. Hij was hartelijk verwelkomd in het huis. Na de aankomst ging hij eerst in zijn kamer binnen, en plotseling begon hij te huilen. De volgende dag liep het alles beter. Hij heeft met Isa en Bas gespeeld en voelde zich op zijn gemak. Hij was troost dat hij een kamer voor hemzelf heeft, hij heeft genoten van lekker cornflakes die zijn moeder lang niet gekocht heeft, omdat die niet om te betalen waren. Hij is op een kermis geweest en had ook in een tent geslapen. Hij schrijft in een brief naar zijn familie: *“De zon schijnt de hele dag. Ik maak veel plezier met Isa en Bas. Ik ga dikwijls vissen. Ik eet elke dag cornflakes. En choco, dat kennen jullie niet. Ik hoop dat met jullie alles goed gaat. Thomas”*.¹⁸

Ondertussen werkt Francis bij hun bekende, in een winkel. De eigenaars zijn een oud echtpaar, Owen en Moya. Moya heeft lang geleden een beroerte gekregen en ze kan niet lopen. Francis brengt veel tijd met haar door. Zij vertelde, dat hun dochter in Engeland woont. Ze is getrouwd met een Ierse protestant en daarom moeste ze weg vluchten. Toen was het niet aanvaardbaar dat een katholiek en een protestant een relatie hebben. Zelf Moya en Owen zijn hun woonplaats veranderd. Ze hebben twee kleinkinderen, die met

---

¹⁷ HOOGSTEYNS, L. *Kinderen van de Falls*, TIELT: Lannoo, Tielt en Weesp, 1985

¹⁸ HOOGSTEYNS, L. *Kinderen van de Falls*, TIELT: Lannoo, Tielt en Weesp, 1985, p. 98

Kerstmis op bezoek komen. Helaas vindt dit bezoek nooit plaats. Francis is van deze mensen vrienden gemaakt, en droomt dat hij zou eens kunnen ook zo een zaak openmaken.

Thomas komt gelukkig thuis. Hij heeft alles aan zijn familie te verteld, hij deelt de cadeautjes uit. Maar Francis moet hem iets vertellen, iets dat niet aangenaam is. Er was een bom in een auto voor het huis van Owen en Moya ontploft. Owen was toen voor het huis, hij was op slag dood. Wat er met Moya gebeurt is, kan Francis niet op eens vertellen.

“ Het deed pijn om hardop te zeggen wat er met haar was gebeurd. Dagenlang had hem het beeld achtervolgd van Moya, die niet wegkom, terwijl ze door de vlammen werd omsingeld. ‘s Nachts schrok hij ervan wakker, overrompeld door een panische angst”.¹⁹

De schrijfster biedt de beelden van de moeilijke omstandigheden in Noord-Ierland, en het is duidelijk dat zij klaagt over het geweld dat daar was aan het gebeuren.

Ik ken een echtpaar, die vroeger een jongen uit Noord-Ierland ontvangt. Ik heb hun gevraagd, om in een paar zinnen zich herinneren aan hun ervaring met hem en Euro-Children. Josée Wouters heeft geschreven:

„Een dertig jaren geleden hebben wij via Euro-Children een Ierse 8 jarige jongen "Tony" uit Londe Derry bij ons in vakantie genomen. In Ierland woedde een hevige strijd tussen de Katholieke en de protestanten. Toen we van de vlieghaven naar huis kwamen zagen we mannen in uniform. Telkens dook hij met zijn hoofd naar beneden in de auto. Hij was getekend door de Ierse godsdienstige oorlog. Wij hebben hem kunnen geruststellen dat het hier rustiger was en zijn angst te overwinnen. In zijn bagage was weinig kleding. Zo stelden we vast dat het nodig was deze mensen te helpen. Na enkele dagen was hij rustig en voelde hij zich thuis. Mijn 2 zonen, die enkele jaren ouder waren dan Tony, speelden veel met hem. Het eerste jaar hadden we met ons allen veel voldoening om zo iemand te mogen helpen via Euro-Children. Het jaar nadien kwam hij terug en we waren met zijn allen blij dat het vakantie was. Maar we voelden dat er iets scheelde met de jongen. Eindelijk ontdekten we waarom hij koeler tegen ons deed.

Zijn moeder verwachtte een vijfde kindje. Tony was de oudste en zou op het babytje moeten passen en mocht het volgende jaar niet terug komen. Veel hebben we niet meer van hem gehoord en dat vonden we spijtig. Maar de kinderen hier gelukkig te zien geeft wel voldoening en de hulp van Euro-Children is wel groot nodig“. (Josée Wouters)

---

¹⁹ HOOGSTEYNS, L. Kinderen van de Falls, TIELT: Lannoo, Tielt en Weesp, 1985, p.115

2.3 Na de revolutie in Tsjecho-Slowakije

De communistische regime heeft de grenzen sterk gecontroleerd. Na de revolutie op 17 november werden de grenzen langzaam opengemaakt, en de mensen konden ook naar Westerse landen reizen. Deze mogelijkheid hadden ook kinderen uit het toenmalige Tsjecho-Slowakije die met Euro-Children vertrokken. Het was iets, dat hun ouders in hun jeugd niet konden doen.

Tijdens de reis in 1990 met trein naar België, heeft Father Robert één probleem niet voorzien: “ *Behalve enkele jongens die bij de scouts waren, en langs die weg elkaar beter aanvaardden wilden Tsjechische en Slowaaks kinderen niet in dezelfde compartiment van de trein zitten*”.²⁰ Een paar jaar later waren Tsjechië en Slowakije aparte landen die een andere politiek volgen.

2.4 Burgeroorlog in Kroatië en Bosnië-Herzegovina

Na de val van Joegoslavië kreeg Slovenië zonder problemen zelfstandigheid. In Bosnië-Herzegovina ontstond echter tussen de drie volksgroepen katholieke Kroaten, orthodoxe Serviërs en moslim-Bosniërs een burgeroorlog waarin de groepen probeerden om elkaar te verdrijven en het kwam tot een etnische zuivering. Deze groepen waren gedwongen om samen te leven, en Bosnië bestaat nu uit 2 delen: de Republika Srpska en de Federacia. In de Republika Srpska waren veel Kroaten vermoord, hun huizen werden verwoest. Servische militie hadden 90% van de Kroatische bevolking verdreven en een aantal priesters en klooster leiden waren vermoord.

Father Robert: “*De meeste kinderen die uitgenodigd werden door Euro-Children, wonen als Bosnische-Kroaten in de Republiek Kroatië, en worden dikwijls door de plaatselijke bevolking aangezien als indringers*”.²¹

---

²⁰ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p.76

²¹ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p. 90

3. Het bestuur

3.1 Een toezicht op ontwikkeling van het bestuur

De werking van de organisatie was en is steeds voor het grootste deel op vrijwilligers gebaseerd.

Zoals Father Robert in zijn boek schrijft, vanaf het begin van de gestructureerde organisatie *was de aantal van vast personeel tot minimum beperkt, dankzij vrijwilligers. Later hadden ze in informatica geïnvesteerd, en het personeel was tot één part-time secretaresse verminderd.*²² Dat is begrijpelijk, omdat de moderne communicatie technologieën makkelijker contact met het hele wereld bieden.

Al aan het begin toen de kinderen met de treinen reisden, was het noodzakelijk hulp van vrijwilligers te krijgen. Ze hielpen bij het afhalen en terugbrengen van de kinderen naar het station.

Het eerste secretariaat was in Boechout gesticht. Hier kon de eerste maatschappelijke assistente van Jeugd Zonder Land werken. Met de boekhouding hadden twee broers Cos geholpen. Ze hadden veel ervaringen met boekhouding achter de rug.

Het nam ook veel werk totdat alle nodige documenten, bijvoorbeeld aanhang kaartjes voor de kinderen, groep visa, lijsten voor de politie werden voorbereid. Daarbij sprongen de twee vrijwilligers bij. Niet te vergeten dat er toen alleen schrijfmachines waren, en de documenten via een ingewikkeld systeem werden gekopieerd.

In Noord-Ierland hielp zuster Barbara McArdle met de administratie. Er werden steeds meer kinderen uitgenodigd dus de administratie was ook te veel geworden voor haar en daarom was er een permanent secretariaat nodig. *Euro-Children kwam bij beschikking over een te restaureren woning aan de Falls Road in Belfast tegenover het kinderziekenhuis.*²³ Father Robert schrijft:

“In ons land zou men zulke woning eenvoudig afbreken, maar in Belfast was restauratie geen probleem: tientallen werkloze vaders van onze

---

²² MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p.11

²³ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006, p.57

kinderen boden zich spontaan aan om te komen werken, en enkele firma's hielpen ons aan goedkoop materiaal".²⁴

Kort nadien ontvangt zuster Barbara toelage voor aankoop van een wagentje".²⁵ Zo waren er permanent een tweetal jongeren , die hielpen bij de administratie binnen een project opleiding tot computergebruik".²⁶

Nu is het organisatiebureau geplaatst in het gebouw van Caritas Antwerpen op de Karel Mirystraat.

3.2 Father Robert

Robert Matthieu is op 24 mei 1922 geboren. Zijn priesterwijding vond plaats op 28 april 1946. Hij is priester van het bisdom Antwerpen. In de jaren 1948-1945 was hij leraar bij het Onze-lieve-Vrouwcollege te Boom, Onderpastoor in Sint-Bavoparochie te Boechout (1955-1962) en stichter en directeur van Caritas-Antwerpen (1962-1992). In 1956 werd door hem het toenmalige Jeugd zonder Land opgericht. Hij was lang directeur van Euro-Children. Hij was aanwezig bij alle belangrijke gebeurtenissen en dankzij hem kunnen kinderen jarenlang van vakantie genieten.

In het tijdschrift van 2011 heb ik een artikel over hem gevonden, dat was geschreven ter gelegenheid van zijn 65-jarige priesterschap en 89ste verjaardag. Geen hoge leeftijd kan hem weerhouden om zijn geliefde activiteiten uit te oefenen. Deze woorden van Arnould Poelman kunnen het bewijzen:

“Elke dag vertrekt hij rond 6 uur 's morgens om in het klooster de eucharistie op te dragen, waarna hij op maandag en vrijdag naar het kantoor komt om samen met de vrijwilligers de administratie die bij de organisatie van de vakanties voor de kinderen hoort, te verzorgen. De andere dagen houdt hij de dringende zaken in het oog, zoals het e-mailverkeer. Tevens is de website zijn troetelkind. Vergeten wij dan vooral niet dat hij ook nog steeds de boekhouding punctueel verzorgt en dat hij de nodige programma's, noodzakelijk voor onze werking, zelf schrijft".²⁷

---

²⁴ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw,2006, p.57

²⁵ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw,2006, p.58

²⁶ MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw.,2006, p.58

²⁷ POELMAN, Arnould. Proficiat Father Robert. Euro-Children.2011, jaargang 53, nr 2, blz 3

In het jaar 2012 heeft hij zijn 90ste jubileum gevierd. Op het feest was er een speciaal gelegenheid geweest, om oude vrienden van taalrijke landen te ontmoeten. In een tijdschrift schrijft Arnoud Poelman:

*“Zoals Father Robert mij zei toen we in de namiddag aan tafel zaten:
Het doet deugd te zien dat dit alles zoveel betekend heeft voor zovele jongeren... En vooral was het te zien aan de glinstering in de ogen van hen die hun herinneringen bovenhaalden”.*²⁸

Bij mijn bezoek in Antwerpen heb ik Father Robert ontmoet. Father Robert rijdt op zijn 91ste nog steeds auto. Hij heeft veel ervaring en nu komt hij naar de kantoor controleren of er alles goed gaat en hij zorgt steeds voor boekhouding. Hij heeft me veel verteld over Euro-Children, over zijn ervaringen en leuke herinneringen, over kinderen die heeft hij leren kennen en die ook nu goede leven voeren. Volgens mij is Father Robert een heel bijzonder mens, met positieve houding en met een groot hart.

3.3 Het huidige bestuur

In het begin van de jaren 90 heeft de heer Arnould Poelman voorzitterschap van Euro-Children op zich genomen. Toen heeft dat vooral de papierwerk betekend. Ter gelegenheid van de 50 jaar Euro-Children heeft Father Robert hem gevraagd om het roer over te nemen. Zo is Arnould Poelman het directeur geworden en de taak van voorzitter heeft de heer Karl Vermeulen overgenomen. Hij heeft van zijn professionele leven veel ervaring met computers en met organisatorische ervaringen. Voor de sociale dienst, dat omvat ook de communicatie met de gastgezinnen, zorgt de vrijwilligster Debby de Cock. Ze zorgt ook voor de dagelijkse registratie van uitnodigingen. Deze drie personen met heer Alex De Neefwe vormen samen het directiecomité.

Onder alle nodige administratie is tijdens het vakantie altijd iemand aanwijzing aan het telefoon, er is een permanent dienst. Het telefoonnummer van het kantoor is doorgeschakeld naar één van de medewerkers. Voor het geval van ziekte of ongeval van een kind, of als er problemen ontstaat. Het kantoor is het hele jaar lang open behalve de maand september en een periode tussen Kerstmis en Nieuwjaar.

Als er problemen ontstaan en er geen andere gezin voor een kind gevonden is, nemen de medewerkers van Euro-Children het kind bij hun in het gezin op.

---

²⁸ POELMAN, Arnould. Father Robert 90 jaar. Euro-Children.2012, jaargang 54, nr2, blz 3

Tijdens mijn Erasmus-studies heb ik ook een bezoek aan het Euro-Children kantoor in Antwerpen gedaan. Er zijn heel fijne mensen die hun werk graag doen.

Ik heb de leiding van het organisatie al ook vroeger ontmoet, toen ik als een kind naar België met Euro-Children kwam, bij de aankomst in Antwerpen. We waren uit de bus uitgestapt en nadat de bagage was uitgeladen gingen we met ons naamkaartje binnen het gebouw. Daar wachtte Father Robert die heeft onze naam van het kaartje in een microfoon gezegd, en door het verklinken in een luidspreker kwamen een per een onze gastgezinnen ons ontvangen. Ook bij het vertrek hadden ze onze bagage gewogen en nodige administratie gemaakt.

3.4 Arnould Poelman

Het werk van de huidige directeur van Euro-Children Arnould Poelman bevat ook het reizen naar het buitenland waar hij werkbezoeken doet en hij publiceert deze verslagen in het tijdschrift van Euro-Children. Ik heb hem gevraagd, om een paar vragen over zijn persoonlijke ervaringen met Euro-Children en zijn werking te beantwoorden. We hadden in Gent afgesproken en dit interview gemaakt:

1. Wat was uw eerst contact met Euro-Children?

Toen ik pas getrouwd was en al kinderen had, hebben we besloten dat we ons huis gingen openstellen voor een kind. We zouden iets meer doen dan alleen onze kinderen grootbrengen. We waren op zoek naar een organisatie met kinderen uit de armoedewijk rond Parijs maar we vonden die niet.

2. Hoe heette die organisatie?

Dat was de Vreugde zaaier. Maar we vonden die organisatie niet en we zijn zo op een andere advertentie gekomen van Euro-Children voor Noord-Ierse kinderen. Dat was in 1983, dus 30 jaar geleden. Toen hebben we een kindje leren kennen, dat kwam 3 jaar na elkaar naar ons. In 1986 was er een oproep voor mensen die zin hadden aanmelden om promotie voor Euro-Children te maken. Daar ben ik op ingegaan en dan is eigenlijk de bal gaan rollen. Ik ben er beetje bij beetje verder bij betrokken geraakt, eerst als medewerker, dan als voorzitter van vriendenkring en tenslotte als voorzitter van Euro-Children. Ik was dus eerst een vrijwilliger, daarna was er een bestuursverandering en heeft men mij gevraagd om voorzitter te worden en dat heb ik dan gedaan. Ergens in de jaren negentig

heeft Father Robert me gevraagd of ik voorzitter zou worden van Euro-Children zelf, omdat hij toen zelf wou stoppen, hij vond dat hij te oud geworden was. Dan is mijn band met Father Robert steviger geworden en zijn we goede vrienden geworden en dan in één van die gesprekken heeft hij me laten weten dat hij graag zou hebben dat het bewaard blijft, maar hij heeft niemand. Ik heb gezegd dat ik wil dat doen en dat heb ik gedaan tot 2005 en dan ben ik directeur geworden.

3. Wat waren uw verwachtingen toen u heeft besloten om een kind te nemen?

We hadden eigenlijk geen verwachtingen. Het enige dat we wilden was gewoon een kind een mooie vakantie geven. Dat was een doelstelling, het kind dat in een andere situatie leeft de kans geven om een mooie vakantie te hebben. Met de Noord-Ierse kinderen was dat zo, dat kinderen zorgden dat ze tijdens de vakantie niet op straat waren. Toen kwamen de Oranje Marsen dat was dat de protestantse mensen door de katholieke wijken marcheren en dat leidde altijd tot zeer zware rellen. Ieder jaar waren er kinderen gekwetst omdat ze daar tussenliepen. En dat was het hoofddoel om alle kinderen te beschermen. Het is ons gelukt.

4. Wat vonden uw kinderen er van dat er iemand nieuw in uw gezin kwam?

De oudste dochter was toen nog maar 8 jaar, dus eigenlijk vond ze dat goed. Een kind van die leeftijd zegt ja, of nee. Maar het was wel jaar na jaar een hele goede ervaring. Het ^{3de} jaar wou Sharon niet meer terug naar België komen. Ze was bestolen op de boot en wou daardoor niet meer met die boot komen. Toen hebben we wel aan de kinderen gezegd dat er een ander kind ging komen.

5. Wat hebben Euro-kinderen naar u meegebracht?

Wat ik nu zo veel jaren later kan laten zien is dat mijn kinderen een veel opener en ruimtelijkere blik op de maatschappij hebben gekregen. Ze blijven niet in een dorp, maar kijken ook ver daarbuiten en ze zijn allemaal in een sociaal beroep opgestapt. De taalontwikkeling ging snel vooruit en ook een wil om de wereld te ontdekken. Ik heb andere culturen leren kennen en andere dan die ene die ik thuis geleerd had. Niettegenstaande dat die cultuur ook goed was. Ik heb van de beide culturen het beste meegenomen en dat is het eigenlijk.

6. Heeft u steeds contact met sommige van die kinderen?

Ja, er is Facebook. Niet met allemaal, want geleidelijk aan na mijn vrijwilligerswerk kreeg ik een telefoon van Father Robert dat er hier of daar een probleem is, wil je eens gaan kijken en soms bracht ik dat kind mee naar mijn huis. We waren met een stuk of drie, vier mensen die dat deden. Ik ben gestopt met tellen bij 15 verschillende kinderen. Dus er zijn nog meer.

7. Hebben jullie ook de familie van sommige van kinderen leren kennen?

Ja, maar niet van allemaal. Met het eerste kind heb ik altijd contact gehad met de familie, met die van het tweede kind ook, het was door dat feit dat ik mij dan meer geëngageerd heb voor de vereniging. Ik was altijd onderweg. Nu heb ik nog heel veel contacten met oudere kinderen die nu al getrouwd zijn en zelf kinderen hebben. Ze zeggen dat als ik naar Bratislava of Kroatië kom, dat ik dan niet in een hotel moet gaan slapen, maar dat ik gerust bij hen mag langskomen. Mijn werkbezoeken gaan eigenlijk van de ene familie naar de andere, waar ik dan één of twee dagen logeer en dan neem ik de trein naar het volgende station.

8. Op de website heb ik gelezen dat één meisje u gezegd heeft: "It were the only holidays I got in my childhood" .

Ja, er was een meisje dat met een dansgroep kwam optreden, ze was toen 14 jaar. Ik had een drukkerij en kon dus veel ruimte maken zodat ze daar allen samen konden slapen. De jongens sliepen dan bij iemand anders. En toen heeft een meisje mij gezegd dat ze graag nog eens wou komen. Ze vroeg of ze bij mij nog mocht langskomen. Ik heb haar dan persoonlijk uitgenodigd en zij is blijven komen. Met haar heb ik nog zeer goed contact via Facebook en ze is die persoon die dat gezegd heeft.

9. Heeft u ook aan vrienden van u verteld over Euro-Children?

Ja, nu ben ik meer met het bestuur bezig, de laatste 5 jaar, maar dat daarvoor was ik op promotie en ik ben ik gaan praten bij kerken, verenigingen en in de scholen om de mensen proberen te overtuigen om hun kinderen ook die ervaring geven. Ik had vrienden die dat ook wilden doen.

10. U ben nu directeur van Euro-Children, wat houdt uw werk in?

Oh, ja de kapitein van het schip. Dus het eerste is eigenlijk het beleid uitstippelen, dat is heel belangrijk. Dan ook de middelen aanpassen aan het beleid dat we

gaan doen, of we het geld ervoor hebben en contacten naar buiten. De meeste beslissingen worden genomen door het directiecomité. Die bestaat uit mevrouw Debby De Cock, de heer Alex De Neefwe, Karel Vermeulen en mezelf. We krijgen ook hulp van Father Robert maar die is beperkt, hij kijkt of alles in de juiste richting blijft. Concreet, de organisatie van de reizen zelf gebeurt in het land zelf.

11. Heeft u veel van andere culturen leren kennen?

Met de manier waarop ik nu moet reizen heb ik weinig cultuur. Ik zie er veel over drinken en eten en praten met de mensen. Maar als je spreekt over plaatselijke cultuur en hoe de mensen leven dat weet ik niet.

12. Vindt u de taalbarrière een groot probleem?

We hebben een regel die zegt dat als er een taalprobleem is, dan er dan ook een ander probleem is. Dan zoeken we een ander oplossing. Want als het klikt tussen de familie en het kind dan is er nooit een probleem met de taal. Wie het moeilijk heeft zijn de ouders, want ze moeten het kind duidelijk maken dat ze moeten leven volgens de normen. Maar de kinderen ontwikkelen hun eigen taal waarmee ze met elkaar na drie of vier dagen kunnen communiceren. Voor de ouders is het moeilijkst het eerste jaar. Als de kind terugkomt, is dat probleem opgelost.

13. Zijn er al zware problemen geweest die u als directeur moest oplossen?

Dat is heel zelden, ik weet dat we twee keer ergens een kind hebben moeten weghalen. Een keer omdat er een crisis in het gezin was. Ik herinner me dat er een keer een klacht was ingediend door een kind naar een familie toe. In België geven we volledige medewerking aan de politie maar door het feit dat we geen partij zijn, worden we ook niet op de hoogte gehouden. We delen gewoon alles aan de politie mee.

14. Zijn er nog vaak problemen?

Het gebeurt ook dat er soms iets mis loopt, maar dat is logisch. Het kan gewoon niet dat er 100 kinderen komen en het alles klikt. We doen er allen ons best voor. Debby en ik staan de ganse vakantie, 24 uur op 24 in de week, klaar als de ouders telefoneren en als het nodig is, gaan we op bezoek. We vragen oudere kinderen of met een jongere kindje kunnen en willen praten. De familie kan zeggen dat er dit of dat is, maar als we het kind vragen kan het ook iets anders zijn.

15. Als u de directeur zijnde, wat is het belangrijkste voor u?

Het belangrijkste in deze crisistijd is dat er veel aandacht wordt besteed aan selectie. De maatschappij wordt meer en meer egoïstische en elk jaar komen er steeds minder kinderen. Dit wil absoluut niet zeggen dat de kwaliteit van de organisatie niet goed is.

16. Hoe zou u in een paar zinnen het kernidee van Euro-Children samenvatten?

De kinderen die arm zijn aan kansen de mogelijkheid en kans geven om een ander deel van Europa en om een ander cultuur te leren kennen. Omdat we ook enorm met de Europese gedachten bezig zijn, is er gezegd dat we bang zijn voor het onbekende en wat we dus niet kennen stoten we af. Het is belangrijk dat mensen van verschillende culturen elkaar leren kennen. Bijvoorbeeld: de mensen zoals jullie die hun studies ook serieus nemen en dat je een goede plaats in de maatschappij kan vinden. Het is goed dat je dan kan meehelpen aan de verbetering van de maatschappij. Dat is voor ons heel belangrijk en we zijn hier fier op.

17. In de tijd toen de Noord-Ierse kinderen kwamen, waren er meer gastgezinnen dan kinderen. Was dat omdat de mensen nu minder geïnformeerd zijn over wat de situatie in de andere landen is?

Er is een enorme input van anderen culturen naar gans Europa maar vooral naar België komen er veel mensen. Dit komt omdat België een van de beste sociale systemen van de wereld heeft. Het is voor een buitenlander heel gemakkelijk om hier te functioneren. Er zijn naast die het nodig hebben, ook velen die er naar hier komen om te kunnen profiteren.

18. In de laatste jaren is er een grote vooruitgang in de techniek gebeurd. Wat voor gevolgen heeft dit voor Euro-Children?

Om eerlijk te zijn vormt het bestaan van de telefoon een probleem. Dankzij de telefoon is de communicatie voor de kinderen met hun thuisfront veel gemakkelijker. In die zin dat het kind in een heel nieuwe cultuur wordt ondergedompeld, het is de bedoeling dat ze hieraan geleidelijk gewoon geraken en steeds meer van die cultuur zullen gaan ervaren. Maar door de GSM, Skype en Facebook zal het kind niet echt integreren in het

gezin omdat ze nog te veel contact hebben met hun familie. Hierdoor bestaat de kans dat de hele vakantie voor het kind als zowel voor het gastgezin op een mislukking uitdraait. Wanneer de kinderen vroeger in België goed waren aangekomen, belden we met de secretaris in Belfast om dit te zeggen en het uur van aankomst mee te delen. Dit werd dan doorgegeven aan de ouders. Nu wordt er bij een probleem direct contact opgenomen met de ouders van het kind.

4. Gastgezinnen en hun voorbereiding

In dit hoofdstuk zal ik aandacht besteden aan andere groep van mensen, zonder wie zou dit initiatief niet zo lang had kunnen fungeren: de gastgezinnen. Om verschillenden redenen nemen ze contact met Euro-Children op, vullen ze de nodige administratie in en ten slotte verwelkomen ze voor vier weken een gastkind in hun gezin. Het is voor hen ook financieel veeleisend, ze moeten rekening houden met mogelijke risico's maar er is een grote kans op een langdurige vriendschap.

4.1 Beslissing nemen

Bij het gesprek met mevrouw Debby do Cock, heb ik haar gevraagd, waarom de gastgezinnen een kind via Euro-Children willen verwelkomen. Zij heeft gezegd, dat er verschillende redenen zijn en veel gastouders zeggen, dat ze aan hun kinderen willen tonen, dat niet alle kinderen het goed hebben.

In de inlichtingsbrochure van Euro-Children is benadrukt, dat het heel belangrijk is, dat de participatie aan Euro-Children een beslissing moet zijn van het hele gezin. *“Een vreemd kind (want de eerste maal dat het komt is het voor u een vreemde) een maand opnemen, vraagt een inspanning van alle leden van het gezin“.*²⁹ Het is ook belangrijk dat ook de kinderen betrokken worden in de voorbereiding. In de brochure is ook geschreven, dat de gastgezinnen moeten zich beseffen dat ze dit doen voor de gastkind en niet om *“...een speelkameraadje te vinden voor uw eigen kind die eenzaam is of om uw eigen kinderen een vreemde taal te leren”.*³⁰

Euro-Children is een christelijk geïnspireerde organisatie. De kinderen in Centraal-Europa en Balkan zijn gewend om elke zondag naar een eucharistieviering te gaan. Hun ouders verwachten dus, dat hun kind de godsdienstplicht tijdens de vakantie kan invullen, dus dat de gastouders hun deze mogelijkheid geven. As de gastfamilie daarvoor niet kan zorgen en toch een kind wil ontvangen biedt de Euro-Children mogelijkheid om hun uitleg

---

²⁹ De inlichtingsbrochure van Euro-Children 2013, p.6 , uit <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/documentatie.html>, toegang op 12.3.2014

³⁰ De inlichtingsbrochure van Euro-Children 2013, p.6 uit <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/documentatie.html>, toegang op 12.3.2014

bij de aanvraag in te voegen, en vervolgens zoekt de leiding een kind wiens ouders geen bezwaren hebben wat betreft godsdienst.

4.2 Geknipt kind vinden

Als de familie voor het eerste keer een kind wil ontvangen, moet ze over meer details nadenken. Het is aanbevolen dat de gastkind in dezelfde leeftijd of een jaar ouder en van dezelfde geslacht is als het oudste kind van het gezin. Als de gastouders geen kinderen hebben, of al ze al volwassen zijn, is het best om tijdens de vakantie nichtjes en neefjes uit te nodigen zodat de gastkind iemand van zijn leeftijd heeft. Zo zouden de gastouder ook voor het huishouden kunnen zorgen.

In het inschrijvingsformulier kunnen de gastouders het geslacht kiezen. Maar meestal sturen de ouders jongens en willen de gastgezinnen meisjes. Daarom kan het gebeuren dat het aantal meisjes niet voldoende is. Bijvoorbeeld voor het vakantie in 2014 zijn er 11 nieuwe gastgezinnen. Heel verassend is het feit dat 10 van deze gezinnen om een meisje hebben gevraagd. De reden waarom er meer meisjes gevraagd worden, is ook voor de directie niet duidelijk. Volgens mevrouw Debby de Cock is het ook voor hen een fenomeen dat ze nog vaststellen. Ze plaatsen een meisje in de gezinnen waar alleen meisjes zijn, en jongen waar alleen jongens zijn. Nooit omgedraaid. Het is interessant dat ook gezinnen die geen kinderen hebben, liefst een meisje willen ontvangen. Volgens haar zou een reden daarvan kunnen zijn dat de gastmoeders samen met het meisje kunnen gaan winkelen, mee handwerken maken of samen koken. Dat zijn activiteiten die jongens in algemeen niet graag doen. Volgens haar kan de oorzaak waarom er meer jongens worden gestuurd, zijn dat de ouders hun dochters op jonge leeftijd niet zo graag naar het buitenland sturen en het is voor hun gemakkelijker om een jongen te laten gaan.

De leeftijdscategorieën zijn 9-10 jaar en 11-12 jaar. Als er geen kind in de vermelde leeftijd is, neemt het secretariaat eerst een contact op met het gastgezin en ze kunnen ook een voorkeur geven aan kinderen die in een lijst van “nieuwe kinderen” staan. Maar een afwijking van één jaar moet geaccepteerd worden. De kinderen beginnen met het leren van de Germaanse talen meestal als ze 9 jaar oud zijn maar ze leren snel om met het gastgezin te communiceren, meestal in het Nederlands. Er kan ook land verkozen zijn, Slowakije,

Kroatië/ Bosnië en Belarus. De gastgezinnen hebben voldoende materiaal met omschrijving van situatie in alle van deze landen, dus ze kunnen zelf het land kiezen.

Er zijn twee periode, waarin de kinderen komen. Het eerste aankomst van de kinderen is rond het begin van het maand juli, de tweede tussen eind van jullie en begin van augustus. Kinderen blijven in België drie of vier weken lang. Elk jaar zijn alle nodige data 's op de website van Euro-Children geplaatst en de gastgezinnen kiezen zelf de periode, die voor hun meest geschikt is. Soms gebeurt da de kinderen in België met het eerste groep aankomen en met de tweede groep vertrekken.

Euro- Children probeert rekening te houden met de wensen van het gastkind en gastgezin om een kind te vinden dat zoveel mogelijk bij de gastfamilie past. Daarom kunnen de gastouders de bijgevoegde vragenlijst invullen. Daarin kunnen ze aankruisen wat volgens hen belangrijk is, en wat het dichtst bij hun eigen kinderen staat.

Tabel nummer 1: De bijvoegsel vragenlijst Euro-Children³¹

Bijvoegsel vragenlijst Euro-Children		
1. woning:		
leeft u in een omgeving met veel...		
Dennenbomen	☐	
Graswinning (hooi)	☐	
heeft u ...		
een hond?	☐	
een kat?	☐	
Andere huisdieren	☐	
3. vrijetijdsbesteding (voorkeur van uw kinderen)		
☐ 1. lezen	☐ 2. tekenen	☐ 3. modelbouw
☐ 4. schilderen	☐ 5. muziek	☐ 6. verzamelen
☐ 7. dieren	☐ 8. tuinieren	☐ 9. computerspelen
4. sport (voorkeur van uw kinderen)		
☐ 1. zwemmen	☐ 2. fietsen	☐ 3. atletiek
☐ 4. voetbal	☐ 5. balsporten	☐ 6. hockey
☐ 7. dansen	☐ 8. wandelen	☐ 9. kamperen
5. gaan uw kinderen tijdens de vakantieperiode op kamp met		
☐ Chiro	☐ Scouts	☐ Sportkamp
☐ Andere....		
6. beschrijf in het kort uw gezin.		

³¹ Uit de Inschrijvingsformulier gastgezin p. 4

De eerste vraag verwijst naar mogelijke allergieën die kinderen hebben. De verantwoordelijken in het buitenland vragen volgens de website (*Inschrijving nieuw gastgezin*)³² om te vermelden of er in het onthaalgezin een hond of een kat aanwezig is. Dat kan het gevolg zijn van dat in hun gebieden vaak losse honden lopen en kinderen er bang voor zijn. Maar als de onthaalgezin een foto met een lief huisdier doorstuurt, kan het de kinderen geruststellen.

De vraag 5 verwijst naar de kampen, omdat de gastkinderen soms graag aan een kamp of en jeugdbeweging meedoen. Vooral de Slowaakse jongens, omdat veel van hun ook een leden zijn van een scoutbeweging.

Er zijn ook meer aanbevelingen die de gastouders het best niet doen omdat er een grote kans is, dat er problemen ontstaan. Dit ik zal het verder in het hoofdstuk 6. bespreken.

4.3 Verklaring en referenties

In het inschrijvingsformulier moet de toekomstige gastouders verklaren, dat ze onder anderen „*Gaan akkoord voor dit gastkind te zorgen als voor hun eigen kinderen*“.³³

Ze moeten ook referentiepersonen vermelden, en hun adres en telefoonnummer geven. Dat kan de naam van de parochie zijn, van mensen met sociale of pastorale functie of vrienden die reeds met Euro-Children samenwerken. Zonder een naam kan de Euro-Children geen kind in een familie plaatsen. Dat is natuurlijk begrijpelijk, dat de organisatie zeker moet zijn, dat de kinderen in het gezin geen gevaar lopen.

4.4 Volgende stappen

Als het inschrijvingsformulier opgestuurd is, neem het bestuur het initiatief. Mevrouw Debby de Cock:

“Wanneer het inschrijvingsformulier ingevuld terugkomt op kantoor, nemen we contact op met de familie om een afspraak te maken voor een huisbezoek. Tijdens dit huisbezoek kan het nieuwe gezin dan de nodige vragen stellen. Wij vragen hun ook wat ze verwachten van de opvang van een gastkind en hoe ze dit zien. Na het gesprek wordt er een verslag

---

³² <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/nieuw%20gastgezin.html>

³³ Inschrijvingsformulier gastgezin p.3

*gemaakt en dit wordt dan besproken op kantoor. We nemen ook nog contact op met de referentiepersonen die het gezin heeft opgegeven en vragen hen of er een bezwaar is om in het gezin een kind te plaatsen. Wanneer we alles besproken hebben, nemen we terug contact op met het gezin en laten hen dan weten of ze in aanmerking komen als gastgezin of niet“.*³⁴

Bij ons gesprek heeft ze me verteld, dat sommige gezinnen bij het huisbezoek vragen naar de kledingmaat van het kind. Dat is volgens haar niet juist, en ze probeert het hun uit te leggen. Als een kind bij een gastgezin komt, met zijn eigen kleding, en op hem wacht nieuwe kleding van het gastgezin, zou het kind waarschijnlijk denken, dat zijn kleding niet voldoende en goed is en het kind zou zich slecht voelen. Hieronder zijn een paar tips die de gastgezinnen krijgen :

1, Het is ook belangrijk dat de ouders dezelfde grenzen stellen die gelden ook voor hun kinderen en ook voor de gastkind. Ander kunnen de kinderen jaloers worden op de gastkind of zelfs genieten van de vrijlopende atmosfeer.

2, Het is ook duidelijk aanbevolen dat de kinderen tijdens het eerste week van het verblijf geen contact met hun ouders mogen opnemen. Het is niet om kinderen of ouders te pesten, maar het kind moet zich in het gezin aanpassen en het regelmatige en vaak overtroevende contact kan schadelijk voor het kind zijn. Dat is natuurlijk steeds minder mogelijk met de moderne communicatie technologieën. Over dit probleem heeft ook heer Arnould Poelman in zijn interview onder het vraag 18 op bladzijde 28 gesproken.

3, Voor het eerste week van het verblijf van jongens is het het beste als de vaders van families thuis blijven, in het geval dat ze geen zoon van de leeftijd van het gastkind hebben. Het is belangrijk omdat de jongens van elf of twaalf jaar nood aan vaderfiguur hebben, vooral als ze geen vader hebben of het vader geen deel uitmaakt van het gezin.

Als aan een onthaalgezin een kind is toegewezen, wordt er een document met basisgegevens en inlichtingsformulier doorgestuurd. Na ontvangst van deze documenten kan de gastgezin een brief naar het toekomstige gastkind en zijn familie sturen. Het is wenselijk dat ze hun foto ook toevoegen. Het kan in het Engels of Duits geschreven worden omdat in elk gezin wel iemand van de familie een van deze talen kan.

Daarna moet het gastgezin een onthaalbijdrage te betalen. Die is nodig om voldoende de verzekeringskosten te dekken en voor de administratie. De hoogte van het

---

³⁴ Volgens de e-mail uit 12.11.2013

bedrag kan van jaar na jaar veranderen. Bijvoorbeeld voor de vakantie 2014 moeten de gastgezinnen onthaalbijdrage van 60 € betalen.

5. Verzekering en reizen naar het buitenland

5.1 De nodige verzekering

Tijdens de vakantie kunnen kinderen ziek worden, er kan een ongeval gebeuren of een schade veroorzaakt van een derde persoon of van het gastgezin. Daarom zorgt Euro-Children voor de verzekering. De organisatie heeft goede samenwerking met KBC en met het kantoor ADVIP voor directe contacten.

“Het gastkind is verzekerd van het ogenblik dat de ouders het kind toevertrouwen aan de begeleider van de autocar, bij vertrek in het buitenland, tot op het ogenblik dat het na de vakantie opnieuw aan de ouders wordt toevertrouwd”.³⁵

Voor de kinderen uit Kroatië, Bosnië en Belarus wordt er een speciale verzekering afgesloten voor gezondheidszorg, omdat ze kunnen niet genieten van internationale overeenkomsten. De Slowaakse kinderen hebben een *European health Insurance card*. Euro-Children heeft van elke kind een bewijs van verzekering.

Bij de ziekten moeten de gastouders zorgen, dat het kind ten eerste de nodige zorg krijgt. Zolang er geen medische hulp nodig is, gebruiken de gastouders gewone middelen tegen de ziekte en zorgen voor het gastkind zoals voor hun eigen kind. Als er medische hulp van de huisarts nodig is, moeten ze vermelden dat het verzekering door Euro-Children is genomen voor het gastkind. Het gezin moet duidelijk aan de betrokkene personen en instelling zeggen, dat de facturatie moet gebeuren op naam en adres van het kind, maar er wordt betaald door de verzekering van Euro-Children. Als er onmiddellijk betaald moet worden, moet het gastgezin een betaalbewijs bewaren. Zolang het geen ernstige ziekte is, hoeven de ouders niet onmiddellijk Euro-Children te waarschuwen. Het is goed dat ze bij de opsturen van de formulieren laten weten, dat alles goed afgelopen is. Als het kind is naar het ziekenhuis genomen, wordt er aanbevelen de Euro-Children op de hoogte te brengen, zodra duidelijk is, om welke ziekte het gaat. *“De meest voorkomende oorzaken van dringende ziekenhuisopname is na ervaring van vele jaren de blindedarmonsteking”.*

³⁶ De gastouders kunnen zelf een contact opnemen met de ouders van het kind, of kunnen ze vragen naar Euro-Children die het kan ook doen.

---

³⁵ <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/verzekering.html>, toegang op 8.3.2014

³⁶ <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/verzekering.html>, toegang op 8.3.2014

Het verzekering dekt eveneens ook ongevallen, waarbij het kind slachtoffer wordt. Er moet de nodige zorgen toegediend worden en als het nodig is, moet het kind naar het ziekenhuis gebracht worden. De aangifte van een ernstig ongeval naar Euro-Children moet gebeuren zo snel mogelijk, ten laatste op de eerste werkdag na het ongeval. Als het ongeval door derden veroorzaakt wordt, wordt het geregeld tussen de verzekeringen van de partijen.

Door het verzekering is ook de burgerlijke aansprakelijkheid van het kind gedekt, dus schade voor derden. Het wordt aanbevelen de het gastgezin het verblijf van het gastkind aan te melden aan de agent van de familiale polis en hun ook daar verzekeren. De verzekering bij de polis is meestal gratis. Het kan problemen voorkomen in het geval wanneer de eigen kinderen en het gastkind zouden betrokken zijn bij het veroorzaken van de schade aan derden.

5. 2 Reizen naar het buitenland

Vaak nemen de gastouders het gastkind mee op een vakantie in het buitenland. Als ze met Slowaakse kinderen binnen Europa gaan is het geen probleem. Met Kroatische kinderen is het ook geen probleem als het land de Schengenovereenkomst ondertekend had, en meestal gaat het makkelijk ook in de landen binnen Europa. Bij de kinderen uit Belarus is het nodig om een visum te vereisen.

Tijdens het verblijf in het buiteland kunnen er problemen ontstaan als het kind ziek wordt, of bij een ongeval. De gastgezinnen in het geval dat ze naar het buiteland met het kind gaan, moeten ze vanaf één overnachting Euro- Children op hoogte brengen en de medewerkers zorgen dat het verzekering ook voor het buitenland in orde zou zijn. Ze sturen terug een officieel document die bevestigt dat ze et het kind kunnen rijden en dat het kind verzekerd is.

Het is nodig dat het secretariaat weet ook de plaats waar de familie is op vakantie in het geval dat het zou nodig zijn, om met het kind een contact op te nemen. Bijvoorbeeld, als er in de familie van het kind iemand sterft.

6. Als er iets niet klikt

Het kan natuurlijk gebeuren dat er problemen zijn en dat de relatie tussen gastouders of hun kinderen en het gastkind niet positief opgebouwd wordt.

6.1 Wat zouden de gastfamilies beter niet doen

Ten eerste mogen de gastgezinnen met een nieuwe kind niet direct naar een vakantie naar het buitenland vertrekken. Niemand weet hoe zal het kind reageren en hij kan heimwee krijgen. Het is ook problematisch voor Euro-Children om te helpen. Maar als het kind het volgende jaar terug komt, is het geen probleem meer.

Soms willen de gastouders een oudere of jongere broer of zus van het gastkind uitnodigen. Bij jongeren broer en zusjes is het geen probleem maar bij oudere wel. Er gebeurt dan dat het oudere kind zal verantwoordelijk voelen en de rol van de ouders op zichzelf overnemen en voor het jongere kind te zorgen. Daaruit ontstaan problemen. Als de gastouders toch dit risico willen nemen, zijn ze volledig verantwoordelijk voor de eventuele problemen.

6.2 Problemen

Nog voor de aankomst van het nieuwe kind, kan het gebeuren dat hij zijn mening plots verandert en bijvoorbeeld vanwege heimwee wil niet naar België vertrekken. Het Euro-Children probeert dan snel een nieuwe kind voor het gastgezin met het gewenste geslacht en leeftijd te vinden. Als het lukt, sturen ze hun gegevens op. Het blijft maar moeilijk, omdat het klaarmaken van de reisdocumenten voor sommige kinderen lang duurt.

Kinderen die voor de eerste keer naar een gastgezin komen, hebben vaak heimwee. Maar na een paar dagen is meestal alles in orde, dus de gastgezinnen moeten met het gastkind dit periode gewoon overkomen.

In een van de tijdschriften heeft Arnould Poelman een artikel gewijd aan de problemen. Hij benadrukt, dat het allemaal kinderen zijn, en ze hebben regels nodig en die moeten ook opgelegd worden. Verder schrijft hij:

“Bij onze “probleemkinderen” hebben wij een gemeenschappelijk kenmerk ontdekt: ze werden de eerste dagen vertroeteld en zij voelden zich als een koning in een paleis en dachten dat ze alles konden. Dit werd voor de familie onhoudbaar, wat tot conflict leidde. Toen deze kinderen naar een ander omgeving werden gebracht waar wel vanaf het begin duidelijke lijnen werden getrokken, bleken deze kinderen veel beter handelbaar en hadden ze een leuke vakantie, zowel de gastfamilies als de kinderen”.³⁷

Soms komen er kinderen naar België niet uit hun eigen wil, wat maakt alles moeilijker.

Als de gastfamilie heeft besloten dat er ernstig probleem is neemt er een contact op met de kantoor, en eerst wordt alles goed besproken. Ze proberen samen een oplossing vinden. Ze bellen naar oudere gastkinderen die de moedertaal van het kind spreken. Twee keer was ik ook gecontacteerd om met gastmeisjes uit te spreken waar het probleem is. Het was moeilijk, omdat ze niet wilden spelen met andere kinderen en ze probeerden geen contact met de gastgezin op te nemen. Bij ons gesprek heb ik naar hun vragen gesteld, maar meestal heb ik geen relevant antwoord gekregen. Eén van die meisjes heeft gezegd, dat ze heeft verwacht dat ze veel gaat reizen en zo verder. Dat spreekt alleen over dat ze niet kunnen waarderen de kans die ze hebben gekregen.

Als het gesprek ook niet helpt, zoeken de medewerkers een ander gezin in de buurt dat vroeger of ook in die tijd een kind via Euro-Children ontvangt. Ze proberen het kind daar plaatsen, maar in het geval dat de andere gastgezin niet gevonden is, neemt iemand van het personeel het kind bij zich op. In het geval dat ze geen plaats meer hebben, vragen ze de ouders om het kind te komen ophalen.

Soms nodigen de gastouders een kind uit na een paar jaar. Het is belangrijk dat ze zich realiseren, dat het geen kind meer is, maar een puber. De Euro-Children neemt ten eerste verantwoordelijkheid voor de kinderen die uit organisatie zelf uitgenodigd waren. Daarom moeten de gastgezinnen zo een stap goed bedenken.

6.3 Reinvitatie en afmelding

Als tijdens de vakantie alles goed afgelopen was, kunnen de gastgezinnen al vanaf november op het website van Euro-Children alle nodige data voor de volgende vakantie

---

³⁷ POELMAN, Arnould. Liep het allemaal zo vlot als verwacht?. Euro-Children.2013,jaargang 55, nr 3, blz 5

vinden. Als ze zeker zijn dat ze het gastkind volgende jaar ook graag uitnodigen, en weten ook in welk periode, kunnen ze direct het secretariaat via internet op hoogte brengen. Ze vullen een uitnodigingsformulier voor de heruitgenodigde kinderen in. Ten laatste kan het gastgezin het formulier invullen twee maanden voor de vakantieperiode. Als het om verschillende redenen niet mogelijk is, moeten ze een contact met het secretariaat van Euro-Children opnemen. Volgens het verstuurd formulier worden de medewerkers in het buitenland gewaarschuwd, en ze bezorgen een uitnodiging die ze afzenden naar het gezin van het kind. Het kind moet de uitnodiging aanvaarden en daarna wordt er naar het gastgezin een e-mail bericht met de bevestiging opgestuurd. Anders krijgen zij een afmelding. Meestal nemen de gastkinderen zelf contact met het gastgezin op, om hun uitleggen waarom ze niet willen komen.

In het geval als het gezin het kind niet meer wil uitnodigen, is het het beste dat ze Euro-Children op hoogte brengen, en het kan voor het kind eventueel een nieuwe gezin gezocht worden.

7. Selectie van de kinderen en doelgroepen

De selectie van de kinderen gebeurt in de regio 's waar de vrijwilligers van Euro-Children zijn. Het is nodig dat ze een bepaalde kennis van de regio hebben. De vrijwilligers zijn op verschillende manieren verbonden met kerkelijke organisaties. Er zijn ook priesters die zich aanbieden om de selectie te doen, omdat ze een kennis van gezinnen hebben. Daarom komen de meeste gastkinderen uit een katholieke achtergrond. Als ze een aanmerking voor een bepaalde kind doen, moeten ze inlichtingbladeren invullen. Vaak doen ze het niet volledig en de onvoldoende info maakt het dan moeilijker een passende gastgezin te vinden.

7.1 Wie niet

Het juiste kind uit te kiezen is niet eenvoudig.

Er gebeurt soms, dat naar België kinderen komen, die het niet nodig hebben. Hun ouders zijn zich ter plaatse in het gemeenschap inzetten en willen ook dat hun kind naar de België gaat. Het probleem is dat deze kinderen veel mogelijkheden hebben om de wereld te verkennen en reizen en ze nemen de plaats in voor andere kinderen, die het uit verschillende redenen niet kunnen. Zulke kinderen staan achteraf op de wachtlijst, en in het geval dat er voor alle andere kinderen een gastgezin gevonden is, kunnen ze mee gaan. De gastgezin is natuurlijk op de hoogte gebracht en mag zelf kiezen, of ze dit kind ontvangen. Arnould Poelman: “ *Kinderen die het thuis wat beter hebben worden niet geweigerd. We geven wel voorrang aan hen die zonder Euro-Children niet in de mogelijkheid zijn andere volkeren en andere culturen te leren kennen*”.³⁸

Als er bij een gastouders een gastkind komt, en ze hebben twijfel over of dat kind het echt nodig heeft, zullen ze een aangifte doen. Daarna wordt een onderzoek gedaan, die in de meest gevallen wel degelijk noodzaak was.

---

³⁸ POELMAN, Arnould. Wie zijn onze doelkinderen?. Euro-Children.2009, jaargang 51 nr 2, blz 2

7.2 Wie dan wel

Kinderen komen uit verschillende gezinnen, en Father Robert benadrukt, dat armoede een relatief begrip is. Euro-Children probeert op te nemen kinderen die “arm aan kansen” zijn. Dat is heel wat wijدلopiger begrip dat alleen een slechte economisch toestand. De sociale achtergrond van het gezin is ook heel belangrijk. In een tijdschrift kunnen we lezen:

*“Vooreerst nog eens de doelstelling herhalen: wij wensen kinderen arm aan kansen te bereiken en hen een kans te bieden hun horizon te verruimen. Nooit is het de bedoeling straatarme kinderen met onze luxe te imponeren om hen dan, goed gevoed en voorzien van karrenvrachten geschenken, na 3 weken terug te zenden naar hun armoede. Arme kinderen krijgen bij ons zeker een kans en hebben zelfs voorrang. Het is niet onze hoofddoelstelling ze te vertroetelen met weelde en een korte tijd van het jaar te verwennen“.*³⁹

De doel kinderen zijn uit gezinnen, met lage inkomsten die soms wel genoeg zijn voor de basisbehoeften maar zonder hulp kunnen ze hun omgeving niet verlaten en hun horizon verbreden. Er zijn ook kinderen die komen uit gezinnen waar hun ouders ondanks moeilijke omstandigheden toch proberen het maximum aan de kinderen geven. Deze gezinnen zijn gestraft door het plaatselijke bestuur omwille hun inzet. De Euro-Children wil ook aan hun hulp bieden en neemt de kinderen op voor het vakantie als een beloning en steun aan hun ouders.

In aanmerking komt ook een categorie van kinderen die opgroeien in zeer zware sociale omstandigheden. Bijvoorbeeld als een van de ouders afwezig is, grootouders de kinderen opvoeden of in de omgeving geen leeftijdgenoten van de kinderen zijn. In sommige gevallen is een van de ouders ziek of verslaafd aan alcohol. Dat zijn problemen die niet direct zichtbaar zijn, en daarom zijn de plichtbewuste medewerkers heel belangrijk.

---

³⁹ POELMAN, Arnould. Heeft mijn gastkind het echt wel nodig?. Euro-Children.2009, jaargang 51 nr 3, blz 2

7.3 Waarom is het nodig?

De gastgezinnen stellen zich vaak vraag, of hun hulp een noodzaak heeft, of het heeft iets meegebracht voor hun toekomstige leven. Wel, Father Rober geeft een antwoord: *“je moet wachten tot ze volwassenen zijn”*.⁴⁰

De Euro-Children biedt vooral kans aan de kinderen uit de landen, die nog steeds problemen hebben met het afrekenen met het verleden, om een kennis maken met het cultuur en leeftijdsgenoten van de anderen land in Europa. Een vriendschap banden die ontstaan, zijn een steun voor de kinderen bij hun groei naar volwassenheid. Deze ervaring heeft invloed ook aan de gastgezin.

Dit hoofdstuk zal ik beëindigen met twee citaten uit het tijdschrift uit 2009:

“Des te meer is het onze bedoeling om de kinderen op te nemen in onze huiselijke sfeer en ze te laten deelnemen aan het gezinsleven. Ze op die manier te laten kennis maken met onze cultuur en hen een plaats van warmte, genegenheid en vriendschap aan te bieden”.⁴¹

” We mogen niet vergeten hoe belangrijk het is, en in de toekomst zal zijn, om binnen Europa elkaar te leren kennen. In een sociaal Europa, waar we hopelijk verder naar evolueren, zal het heel belangrijk zijn voor elkaar open te staan. Onverdraagzaamheid en racisme spruit voornamelijk voort uit de angst voor elkaar. We hebben angst voor iets wat niet gekend is. Elkaar beter leren kennen is dan ook de sleutel tot wederzijds begrip. Vandaar dat we deze kinderen de kans willen geven hun neus aan het raam van Europa te brengen”.⁴²

---

⁴⁰ MATTHIEU, Robert. Kinderen worden volwassenen. Euro-Children. 2013, jaargang 55, nr3, blz 3

⁴¹ POELMAN, Arnould. Heeft mijn gastkind het echt wel nodig?. Euro-Children.2009, jaargang 51, nr 3, blz 2

⁴² POELMAN, Arnould. Wie zijn onze doelkinderen?. Euro-Children.2009, jaargang 51, nr 2, blz 2

8. Financierien

Euro-Children betaalt kosten van het secretariaat, promotie, de verzekering en de reiskosten van sommige kinderen. Behalve dat probeert de organisatie steun te bieden aan kinderen die verder willen studeren, op het middelbare of hogere onderwijs, maar beperkte middelen hebben. Dat gebeurt door het Education Fund dat in 1966 is opgericht.

8.1 Promotie

Euro-Children heeft ook een promotie nodig. Het is een non-profit organisatie. Ze zoeken nieuwe gastgezinnen, en proberen weldoeners te vinden, om te helpen met de financiering van hun projecten. De gastgezinnen kunnende folders en posters, die ze gratis ontvangen verspreiden bijvoorbeeld in jeugdclubs, op school of in parochiale centra. Vier keer per jaar verschijnt het Euro-Children tijdschrift. Het is beschikbaar op de website en alle gastgezinnen en weldoeners een ontvangen een gedrukte versie. De promotie gebeurt ook door een reclame in sommige Vlaamse tijdschriften en door initiatieven zoals de Vriendenkring Euro-Children of door de handelsbeurzen, kerstmarkten.

De Vriendenkring ontstond in 1984 en dient om promotie voor Euro-Children te maken. Er is een groep van vrijwilligers die activiteiten organiseren om het organisatie kenbaar te maken, ze helpen bij het aankomst en het vertrek van de kinderen.

8.2 Reiskosten

Vaak kunnen de ouders van het gastkind hun reis naar België niet betalen. Het motto van Father Robert is steeds geweest: *“Geld mag nooit de reden zijn waarom de kinderen niet naar België kunnen komen”*.⁴³ Daarom was een sociaal fonds voor kinderen die de reiskosten gedeeltelijk of helemaal kunnen betalen opgericht. Als Euro-Children op hoogte is gebracht, neemt de organisatie de reis- en verzekeringskosten voor zijn rekening.

Meerdere jaren kon Euro-Children op het steun van de Vlaamse Gemeenschap te rekenen. Maar deze toelage is onvoldoende om de bussen voor de Kroatische en Bosnische

---

⁴³ POELMAN, Arnould. Wie zijn onze doelkinderen ?. Euro-Children.2009. jaargang 51, nr 3, blz 2

kinderen te betalen. Een schatting van de kosten voor één kind in het jaar 2009 was 350 €. Met de dragen van de kosten helpen ook weldoeners en in de loop van jaren ontvangen ze ook enkele legaten.

In het jaar 2013 moest de Euro-Children het zonder subsidies te stellen, wat heeft alles moeilijk gemaakt, maar ook in dat jaar konden toch kinderen van de vakantie genieten.

Meerdere onthaalgezinnen helpen ook om de reiskosten te betalen. De ouders sturen geheel of gedeeltelijk bedrag naar Euro-Children op, omdat van ervaring kunnen ze zeker zijn dat dit geld voor de juiste doel gebruikt is. Daarna stuur Euro-Children naar het kind een voucher met het betaalde bedrag.

9. Persoonlijke ervaring

Mijn eerste ervaring met Euro-Children was een toeval. Ik ging naar België voor het eerst in 2002 als een vervanger voor een van mijn klasgenoten uit de basisschool. Toen was ik 10 jaar oud en sindsdien heb ik met mijn gastgezin 12 zomervakanties doorgebracht.

Er ontstond tussen ons een uitzonderlijke vriendschapsband. Elk jaar als ik terugkom, voel ik me alsof ik helemaal niet weg ben geweest. In de loop van de jaren ben ik hun vierde kind geworden. Ik ben altijd verbaasd hoe sterk de banden zijn die bij het Euro-Children initiatief ontstaan.

Mijn gastgezin heeft mij een ander manier van het leven laten zien. Het humeur van de Belgische mensen is een beetje anders dan die uit Slowakije. In de loop van de jaren leerden we elkaar beter te kennen en begrijpen.

Ze hebben me een groot stuk van België laten zien, hun manier van leven. Zoals elk klein meisje was ik gek op K3, Samsom en Gert of FC de Kampioenen en fietsen. De eerste jaren hebben we als communicatiemiddel handen en voeten gebruikt en dan heb ik langzaam de eerste Vlaamse woordjes geleerd. Ik verlangde om hun taal meer te begrijpen en ik begon kinderboekjes voor hun kleinste zoon voor te lezen. Ik de loop van het jaar heb ik veel vergeten maar na een week kwam alles goed. Daarom heb ik ook voor mijn studie Nederlands gekozen, om met het taal de hele jaar lang in contact te zijn en om meer te weten.

Behalve op reizen door België namen ze mij mee naar vakanties in het buitenland en ze kwamen in 2005 ook bij ons op bezoek. Er is ook vriendschapsband ontstaan tussen mijn gezin en hen. Sindsdien gaan we elke twee jaren samen op vakantie en dat is het leukste tijd van het jaar voor ons allemaal.

Het bestuur van Euro- Children heb ik ontmoet bij de aankomsten en bij vertrekken. Eens heb ik geholpen bij het vertrek, ik was verantwoordelijk voor de Slowaakse kinderen tijdens de busreis naar Slowakije. Een paar keer heb ik telefoon gekregen en ik belde met de kinderen die problematisch waren.

Conclusie

De rijke geschiedenis van Euro-Children begon in het jaar 1956 in de vluchtelingenkampen in Duitsland en Oostenrijk. De arme kinderen kwamen op initiatief van Robert Matthieu naar vakantiecampen en later naar gastgezinnen. De werking is verspreid naar de Noord-Ierland waar een zware burgeroorlog een gevaar voor kinderen was, naar Tsjecho-Slowakije dat na de val van het communisme hulp voor kinderen uit arbeidsgezinnen zocht. Dat werk ging ook na de splitsing van de beide landen door. Verder ontvangen gastgezinnen kinderen uit Kroatië en Bosnië. Er loopt een proefproject voor kinderen uit Belarus.

De stichter van Euro-Children is priester Robert Matthieu, geboren op 24.05.1922, die steeds een groot belang voor de werking van Euro-Children heeft gehad. De huidige directeur is Arnold Poelman en het directiecomité bestaat behalve de heer Poelman uit Debby de Cock Alex De Neefwe en Karl Vermeulen. Ze bereiden alle nodige administratie voor, communiceren met de gastgezinnen, tijdens de vakantie zijn ze elke dag aanwezig bij de telefoon, de voorzitter legt werkbezoeken aan landen af waaruit kinderen komen en ze doen nog veel meer.

Als de gezinnen besluiten om een gastkind te ontvangen, is het belangrijk dat het een beslissing van het hele gezin is. Ze vullen een formulier in, waar ze het geslacht en de leeftijd van het kind kunnen kiezen. Euro-Children probeert het best passende kind te vinden. Er wordt ook een huisbezoek gemaakt.

Wanneer het kind aankomt, moeten de gastouders rekening ermee houden dat het aanpassingsproces een paar dagen kan duren. Kinderen hebben vaak heimwee. Het is belangrijk om grenzen te stellen. Als er toch een probleem ontstaat en het tussen de gastfamilie en het gastkind niet klikt, neemt het gastgezin contact met het bestuur van Euro-Children op, en ze zoeken daarna een oplossing. Dat betekent is de meeste gevallen het kind in een ander gastgezin te plaatsen.

De kinderen worden door de vrijwilligers in hun land gekozen. Het is belangrijk dat deze vrijwilligers hun regio goed kennen zodat ze de juiste kinderen kunnen uitkiezen. De doelgroep zijn voor Euro-Children kinderen die arm aan kansen zijn.

De bedoeling van het hele initiatief van Euro-Children is om aan de kinderen een mooie vakantie te bezorgen, om kennis te maken met andere culturen, om vriendschapsbanden te creëren en dit alles biedt vervolgens een steun voor de kinderen bij hun groei naar de volwassenheid. Hierbij worden niet alleen de gastkinderen maar ook de gastgezinnen betrokken.

Euro-Children is een non-profit organisatie. Daarom hebben ze de hulp van de weldoeners nodig. Ze promoten de organisatie via de activiteiten van Vriendenkring Euro-Children.

Bij het schrijven van mijn scriptie ben ik tot de conclusie gekomen, dat Euro-Children een groot belang heeft. De organisatie heeft vele kinderen geholpen die nu een goed leven kunnen voren. Een oorzaak daarvan kan zijn dat ze een andere manier van het leven hebben gezien en ze kunnen daarom meer gemotiveerd zijn. De buitenlandse vriendschapsbanden zijn onschatbaar. Europa wordt ook op deze manier verbonden. Ik hoop dat ik met mijn scriptie een beetje meer aandacht op Euro-Children zal trekken.

Euro-Children speelt een belangrijke rol ook in mijn leven, en ik heb bij mijn gesprekken met het bestuur van Euro-Children ten weten gekomen, dat er meer kinderen zijn die op basis van Euro-Children bijvoorbeeld de Nederlandse taal willen leren en ook als volwassenen zijn ze in het contact met België gebleven. De manier van organiseren van Euro-Children was voor mij onbekend. Maar bij het schrijven van mijn scriptie ben ik tot vele interessante feiten gekomen en ik heb geleerd dat er veel werk om alles te kunnen uitvoeren nodig is. Het is zeker niet eenvoudig en daarom is het belangrijk dat de medewerkers in het idee van Euro-Children geloven en ze doen zeker hun best en dankzij hun, de gastgezinnen en weldoeners kan Euro-Children verdergaan.

Bronnen

BOEKEN

- MATTHIEU, R. 50 jaar Euro-Children. ANTWERPEN: Euro-Children vzw, 2006.
- HOOGSTEYNS, L. Kinderen van de Falls, TIELT: Lannoo, Tielt en Weesp, 1985.
- MATTHIEU, R. Katholiek en protestant in Noord-Ierland. ANTWERPEN: Euro-Children vzw. 1989

TIJDSCHRIFTEN:

- POELMAN, Arnould. 54 jaar Euro-Children. Euro-Children. 2010, jaargang 52, nr 3
- POELMAN, Arnould. Proficiat Father Robert. Euro-Children. 2011, jaargang 53, nr 2
- POELMAN, Arnould. Father Robert 90 jaar. Euro-Children. 2012, jaargang 54 nr 2
- POELMAN, Arnould. Liep het allemaal zo vlot als verwacht?. Euro-Children. 2013, jaargang 55, nr 3
- POELMAN, Arnould. Wie zijn onze doelkinderen?. Euro-Children. 2009, jaargang 51 nr 2
- MATTHIEU, Robert. Kinderen worden volwassenen. Euro-Children. 2013, jaargang 55, nr 3
- POELMAN, Arnould. Heeft mijn gastkind het echt wel nodig?. Euro-Children. 2009, jaargang 51, nr 3

INTERNET:

- <http://www.eurochildren.be/website%20nieuw/Linken/geschiedenis/geschiedenis.pdf> , laatste toegang op 20.4.2014
- <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/documentatie.html>
- <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/nieuw%20gastgezin.html>
- <http://www.eurochildren.be/3gastgezinnen/verzekering.html>
- <http://www.eurochildren.be/1wie%20zijn%20wij/father%20Robert.htm>

DOCUMENTEN:

- De inlichtingsbrochure van Euro-Children 2013, uit e-mail van 12.11.2013

Resumé in het Tsjechisch

V mé bakalářské práci se zaměřuji na neziskovou organizaci Euro-Children, která se zabývá hledáním hostitelských rodin v Belgii. Vybrané rodiny přijmou po dobu prázdnin děti pocházející ze zemí postižených válkou či ze zemí, které za sebou mají složitou historii, jejíž následky trvají dodnes.

V první kapitole popisuji historii této organizace od jejího vzniku v roce 1956 až po nový projekt, který probíhá teprve od nedávna. Ve druhé kapitole se věnuji politickým a společenským podmínkám zemí, ze kterých přijíždějí děti do Belgie. Pozornost soustřeďuji především na okolnosti, které se nejvíce týkají samotných dětí.

Ve třetí kapitole se věnuji vedení organizace a osobnostem, díky nimž organizace již dlouhá léta funguje a pomáhá dětem, které to skutečně potřebují. Následující kapitola se zabývá hostitelskými rodinami. Popisuji, co všechno musí tyto rodiny zohlednit před tím, než se rozhodnou přijmout cizí dítě. Dále charakterizuji jednotlivé kroky celého procesu, až k samotnému příjezdu dítěte. Věnuji se také pojištění, které organizace dětem zařizuje. V šesté kapitole píš o problémech, které mohou nastat a o jejich případném řešení.

V sedmé kapitole se zabývám cílovými skupinami dětí, které jsou pro tento program vybírány. V předposlední kapitole popisuji propagaci organizace a její potřebu získat více finančních prostředků na zaplacení výdajů spojených s pronájmem kanceláře, administrativou, pojištěním a přepravou dětí. Organizace musí brát v potaz také náklady na přepravu dětí, jejichž rodiny si tento výdaj nemohou dovolit. V poslední kapitole píš o své vlastní zkušenosti, protože jsem několik let navštěvovala hostitelskou rodinu v Belgii.

Resumé in het Duits

In meiner Bachelorarbeit beschäftige ich mich mit der nicht-profitablen Einrichtung Euro-Children, die in Belgien Gastfamilien sucht, mit denen Kinder die Sommerferien verbringen können. Es handelt sich um solche Kinder, die zum Beispiel aus den Ländern stammen, wo Kriege waren oder aus den Ländern, die eine verwickelte Geschichte haben und die noch bis heute Konsequenzen hat.

Im ersten Kapitel beschreibe ich die Geschichte der Einrichtung von ihrer Entstehung im Jahre 1956 bis dem neuen gegenwärtigen Projekt, das nur kurz verläuft. Im zweiten Kapitel befasse ich mich mit den politischen und gesellschaftlichen Bedingungen in den einzelnen Ländern, aus denen Kinder für die Ferien eingeladen werden. Ich berücksichtige vornehmlich diejenigen Bedingungen, die den größten Einfluss auf die Kinder und ihre Kindheit hatten.

Im dritten Kapitel widme ich mich der Verwaltung und der zeitgenössischen Entwicklung der Einrichtung und den Personen, die sich seit vielen Jahren bemühen damit die Organisation weiter nicht nur funktioniert, sondern auch imstande war um den Kindern helfen zu können, die es am dringlichsten brauchen. Das nächste Kapitel verhandelt die Gastfamilien. Ich erwähne, was alles diese Familien berücksichtigen müssen, bevor sie sich entschließen die Tür für ein fremdes Kind aufzumachen und nachfolgend beschreibe ich die notwendigen Schritten bis der Ankunft des Kindes. Ich beschäftige mich auch mit der Versicherung, die für die Kinder vonseiten der Organisation erledigt wird. Im sechsten Kapitel schreibe ich über die Probleme, die entstehen können und über ihre Lösungen.

Im siebten Kapitel beschäftige ich mich mit den Zielgruppen der Kinder, die in ihren Heimatländern ausgewählt werden. Im vorletzten Kapitel beschreibe ich die Propagation der Einrichtung und das Bedürfnis, um mehr Mittel zu gewinnen, um die unentbehrlichen Kosten bezahlen zu können, und zwar die Vermietung der Kanzlei, die Versicherung der Kinder und damit gebundene Administration und die Kosten für ihren Transport, der in mehreren Fällen vonseiten der Eltern nicht bezahlt werden können. Im letzten Kapitel vermittele ich eigene Erfahrung, weil ich mehrere Jahre eine Gastfamilie in Belgien besucht habe.

Annotatie

Jméno: Jana Pajerská

Název katedry a fakulty: Katedra nederlandistiky FF UP v Olomouci

Název bakalářské práce: Historie a význam organizace Euro-Children

Vedoucí diplomové práce: Prof. Dr. Wilken Engelbrecht, cand. litt.

Počet znaků: 77 808

Počet příloh: 0

Klíčová slova: Euro-Children, historie, uprchlické tábory v Německu, Severní Irsko, Československo, Chorvatsko, Bosna a Hercegovina, Bělorusko, hostitelské rodiny, prázdniny

Krátká charakteristika: Cílem této bakalářské práce je zmapovat historii organizace Euro-Children a poukázat na její význam pro děti a jejich rodiny. Tento význam není pouze v rámci prázdnin, poněvadž vytvořené přátelství mezi hostitelskými rodinami a jim svěřenými dětmi trvá v mnohých případech mnohem déle. Organizace poskytuje dětem výbornou příležitost, ke které by se jinak děti neměly možnost dostat. Euro-Children pomáhá vytvářet nové vztahy mezi jednotlivými evropskými státy. Dále se zabývám vedením organizace, výběrem dětí a jejich budoucích hostitelských rodin a jinými organizačními aktivitami, které jsou spojeny s chodem organizace Euro-Children.